

Никола и Марія.

Никола майци думаше:
 „Подай ми, мамо, ножове,
 Сжсъ дванадесе бодове
 И два ножове ханджаре,
 Да ида у Маріини,
 Да вида, станала ли е,
 Кандило палила ли е?
 Шіе ли на шаренъ гергьовъ?
 Злжви, етржви ржкаве?“
 Послушала го майкя му,
 Тà му подала ножове;
 Тà отиде у Маріини,
 Тà на прозорци послуша.
 Марія майкя будеше:
 „Я стани, синко Маріо,
 Тà си кандило запали,
 Да шіешъ на шаренъ гергьовъ
 Злжви, етржви ржкаве,
 Че ти свадба-та приходи,
 Дарове не си ушила.“
 Марія майци думаше:
 „Пустѣ остале дарове!
 Не ща Никола да зема,
 Че си го казватъ бекрія,
 Тà вовъ вино-то лудее,
 А вовъ ракія заходи.“
 Майкя Маріи думаше:
 „Не думай, мома Маріо,
 Заманъ са вино не піе,
 А ти сѣ заманъ болярка.“
 Марія майци думаше:
 „Мамо ле, моя майчице!
 Каква сжмъ сжна гледала,

Че шіехъ на шаренъ гергьовъ,
 Че шіехъ сиви-а сжколъ
 На шія-та му златъ звжнецъ,
 На криле-те му, две мрежи.“
 Майкя Маріи думаше:
 „Я не грижи ся, Маріо,
 Тая е сжна на добро,
 Че щешъ ти да ся оженишъ;
 ГERGьов-а ти е трапеза,
 Сиви-а сжколъ Никола,
 Златни-а звжнецъ сваки-те,
 Две-те са мрежи попове,
 Что-то щатъ да ви венчечатъ.“
 Марія майци думаше:
 „Мамо ле, моя майчице!
 Стара сѣ, а безумна сѣ,
 Ти ся на сжна не сящашъ,
 Азе ща млада да умра.
 ГERGьова ми е носила,
 Сиви-а сжколъ сжмъ азе,
 Златни-а звжнецъ твоя гласъ,
 Две-тя са мрежи попове,
 ШТО-то ща да ме опяватъ.“
 Тà па си вжнка излезе,
 Очи-те да си омїе.
 То си е хвана Никола,
 Тà и глава-та отряза.
 Клета ѝ глава скачеше,
 И языка ѝ думаше:
 „Мамо ле, моя майчице!
 Ти ли ми сжна не сящашъ,
 Че ще Марія да умре.“